

[Handelsministeren.]

befolkningen har et berettiget krav på fremsættelse af et virkelig tilbunds gående aktieselskabslovsforslag i næste samling. At det betyder, at vi kommer til at foretage revisioner fremover, er jeg klar over. På den anden side tror jeg, både hr. Poul Dam og jeg er enige om, at i den mere dynamiske tid, vi lever i, i forhold til dengang den nuværende aktieselskabslov blev tilrettelagt, må vi nok vænne os til at skulle ajourføre også aktieselskabsloven væsentligt hyppigere, end det hidtil har været tilfældet. Efter det kendskab, jeg har til de foreliggende forslag om nye direktiver, er det stort set forslag, som jeg ville være glad for at være med til at gennemføre, fordi de bygger på det medbestemmelses- og medindflydelses- og på det åbenheds- og offentlighedsprincip, som hr. Poul Dam og jeg pr. tradition og til daglig er tilhængere af.

Jeg vil meget gerne i udvalget drøfte både selskabers formål og spørgsmålet om svenske firmaers behandling fremover, men først og fremmest må jeg have lov at glæde mig over, at man med de små nuancer i vurderingerne, der skyldes forskellig stillingtagen til større principper, alligevel kan møde en bred enighed om, at det, der foreslås her, er en forbedring af den gældende aktieselskabslov og forsikringslov, som alle vil kunne tiltræde.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagenes overgang til anden behandling
vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Grete Hækkerup): Jeg foreslår, at lovforslagene henvises til et udvalg på 17 medlemmer. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om optagelse af statslån i udlandet.

(Lovforslaget (nr. 235) findes i tillæg A. sp. 7815, fremsættelsen i tidenden sp. 6010).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Første næstformand (Grete Hækkerup): Hr. Lysholt Hansen har ordet. (Lysholt Hansen: Jeg frafalder.)

Hans Kjær: Jeg kan forstå, at vi skal savne hr. Lysholt Hansens bemærkninger — i hvert fald i første omgang. Jeg mener ellers at kunne erindre fra de tidligere år, mens hr. Lysholt Hansen var oppositionsordfører, at han vel over for tilsvarende lovforslag hver gang gik ind for at støtte dem, men ikke gjorde det uden at benytte lejligheden til nogle kritiske bemærkninger om den daværende regerings økonomiske politik.

Det var vist i 1969, hr. Lysholt Hansen betragtede et forslag af denne art som en erkendelse fra regeringen af, at den økonomiske politik, den stod for, var brudt sammen; og i 1971 — sidste gang vi havde lejlighed til at se den tidligere regering fremkomme med et sådant forslag — kan jeg huske at hr. Lysholt Hansen gratulerede med rekorden. Rekorden bestod i, at man havde opnået lån og lånerammer på i alt 3 milliarder kr. til staten og offentlig låntagning på 3 år. Rekorder er ikke holdbare, heller ikke i folketinget, for nu er vi oppe på 2 milliarder kr. i én folketingssamling, så det må vel kunne fastslås, at det er en ny rekord.

Nå, nok om det. Det rent saglige, man skal bedømme efter min opfattelse i forbindelse med et forslag af denne art, kan gå på to forhold. Det ene er, om det er et nødvendigt eller rimeligt begrundet lånebehov, der foreligger, og det andet er, om tidspunktet er belejligt.

Hvad angår det sidste, så er jeg enig i, at en passende bemyndigelse giver de bedste muligheder for at udnytte de gunstigste tilbud, og hvad angår lånebehovet, så må jeg også være enig med økonomi- og budgetministeren i, at selv med en væsentlig forbedring af betalingsbalancen vil finansieringsbehovet fortsat ligge på et højt niveau en rum tid fremover. Man kan beklage det, men man kan ikke bestride det. Så meget klarere vil lånebehovet naturligvis være, hvis vi ikke får en sådan væsentlig forbedring af betalingsbalancen, og jeg skal ikke skjule, at jeg deler ikke den optimisme, som